

Director Editorial: Juan Rubio.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Coordinador: Jordi Llisterrí.
jllisterri@vidanueva.es

Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Enero 2014 · Nº 19

SE144034

EL SÍNODE OBRE EL DEBAT A LA PASTORAL FAMILIAR

El tema sobre la taula

A principis dels anys 90, al Consell Pastoral Diocesà de Barcelona es presentava el nou delegat de Família, Pau López Castellote. En exposar el seu pla de treball, va relatar una llarga llista de cursos, trobades i activitats diverses per fer arribar "la veu" de l'Església a les famílies. No va caure gaire bé quan alguns membres del Con-

sell van plantejar que, a més de parlar, també caldria escoltar què deien les noves realitats familiars de la diòcesi. Encara més recentment, el 2012, a alguns sectors no els va entusiasmar la lliçó inaugural a la Facultat de Teologia de Catalunya d'un altre delegat de Família, Manel Claret. Partint del magisteri i de la tradició eclesial, alertava del

sofriment que generava l'actual praxi pastoral a les persones que havien fracassat en el matrimoni i s'atrevia a plantejar la possibilitat d'acceptar alguna forma de segona unió per als divorciats. Són dos exemples de temes que fa quatre dies generaven moltes prevencions dins de l'Església i que de cop ha posat obertament sobre la taula el qüestionari del

Sínodo de Bisbes convocat pel papa Francesc. Aquest mes s'ha tancat la recollida de respostes. Coincidint amb el treball que s'ha fet a les diòcesis catalanes, en aquest número plantegem els temes que preocupen en la pastoral familiar i expliquem algunes de les propostes que ja s'estan portant a la pràctica en aquest àmbit.

Ya era hora de poder hablar sobre

El cuestionario del Sínodo llega a las diócesis de Cataluña

JORDI LLISTERRI

Quien no ha contestado el cuestionario del Sínodo de Obispos ha sido porque no ha querido o no porque no ha tenido tiempo. Pero no porque no le hayan dejado. Esta es la conclusión repasando lo que se ha hecho en las diócesis catalanas tras la convocatoria, en noviembre, del Sínodo extraordinario sobre *Los desafíos pastorales sobre la familia en el contexto de la evangelización*.

Es cierto que el famoso documento ya fue rápidamente difundido a través de Internet. Sobre todo por la claridad de las 38 preguntas, que plantean temáticas tan candentes como la difusión del magisterio de la iglesia en este ámbito, el alcance real de las situaciones canónicamente irregulares, los retos de nuevas formas de convivencia, como las uniones del mismo sexo, o la aceptación de la doctrina sobre la anticoncepción.

Pero esta difusión periodística no ha sustituido el trabajo en las diócesis. Todos los obispados consultados habían remitido los cuestionarios a los agentes pastorales para implicar a grupos y comunidades en su respuesta. Hay variaciones sobre el mismo tema, pero el esquema es el mismo: difusión y recogida de respuestas a través de parroquias, de organismos de consulta diocesana y a través de las delegaciones y mo-

vimientos familiares. La Secretaría del Sínodo ha establecido que la recepción de las respuestas la centralice cada conferencia episcopal para enviarlas a Roma.

Algunos ejemplos. En Lleida, a medianos de noviembre, se mandó copia del cuestionario a todos los sacerdotes, explicando que eran las preguntas que hacía el Papa y que cada comunidad la contestase según creyera conveniente. Por otra parte, en el Consejo Diocesano de Pastoral se decidió realizar una reunión sobre los temas que plantea el cuestionario con los responsables de las delegaciones diocesanas. Desde

el Consejo Episcopal se realizará el resumen para enviar a la Conferencia Episcopal Española.

El trabajo territorial desde Barcelona ha sido muy similar. Se envió a todos los sacerdotes para que lo trabajaran en sus parroquias, grupos y movimientos familiares, poniendo también como fecha límite de recepción el 15 de enero. El Consejo Episcopal recibirá todas las respuestas para decidir qué material envía a la sede de Añastro. Pero, en el caso de Barcelona, se ha decidido ampliar la reflexión y en las reuniones de febrero del Consejo Diocesano de Pastoral y del de presbíteros se hablará de

BISBAT DE TERRASSA

BISBAT DE GIRONA

BISBAT DE TERRASSA

la familia

algunos puntos del cuestionario. También en febrero se realizará una reunión de arciprestes y delegados diocesanos sobre el tema.

Terrassa o Girona también han aplicado un modelo similar. En estos dos casos, con más implicación directa de la delegación de pastoral familiar, encargada de recoger las respuestas de los grupos y movimientos vinculados a estos ámbitos antes de entregarlas al obispo.

Y un último ejemplo: una diócesis más rural como Urgell. Aquí, manteniendo el contenido, se optó por enviar a todos los sacerdotes una versión más resumida del cuestionario. Además del conducto habitual a través de los sacerdotes y la delegación de Familia, la consulta se ha trabajado en una reunión de arciprestes. En Urgell también han recuperado el material de las dos sesiones que, durante el año 2013, había dedicado al mismo tema el Consejo Pastoral Diocesano.

Los temas que preocupan

En lo que también parece que hay mucha coincidencia es en la reacción ante la consulta. “Como es un tema que todo el mundo vive muy de cerca, la primera respuesta es que ‘esta muy bien que hablemos de esto’. La gente ha visto que se van a afrontar los temas que preocupan y hacen sufrir. Que no se trata de discutir sobre qué ponemos de canto de en-

trada”. Es la impresión del vicario general y moderador de Curia de Urgell, **Ignasi Navarri**.

Coincide con una respuesta “superpositiva” **Josep Antoni Jové**, vicario episcopal de Pastoral de Lleida. “Ya era hora. Nos gusta que nos pidan nuestra opinión. Quizás no nos harán mucho caso, pero por lo menos la Iglesia desde Roma quiere saber lo que piensan los fieles, y no solo la jerarquía”, son algunas de las impresiones que ha recibido Jové. La gente lo ve como un hecho vinculado a la actitud del papa **Francisco** y un signo de esperanza. El carmelita **Gaspar Bordas**, delegado de Pastoral Familiar de Terrassa, lo resume con una

Diversas actividades y encuentros de las delegaciones de pastoral familiar

de las respuestas que han enviado al obispo desde la delegación: “Gracias a Dios que, finalmente, la Iglesia se acuerda de los laicos”.

Es pronto para sacar conclusiones del contenido de las respuestas, pero ya se pueden apuntar algunas tendencias. Gaspar Bordas reconoce que “hay un poco de todo”. Desde los que plantean “la posibilidad de cambiar toda la normativa de la Iglesia sobre matrimonio, anulaciones o métodos anticonceptivos, a los que proponen más formación, más integridad y pautas más claras desde la Iglesia”. En esto dice que “se ve la tendencia de cada movimiento”. Y por eso ha renunciado a hacer un resumen y ha enviado al obispo todas las respuestas ordenadas, para que “vea todas las tendencias y lo que la gente ha querido decir”. Y, sobre todo, se muestra satisfecho de que “aunque no sean muchas encuestas, son muy significativas, de personas que tocan y viven el tema”. Desde la delegación de familia de Terrassa también quieren aprovechar todo este material recogido para compar-

BISBAT DE GIRONA

→ tirlo en sus próximos encuentros y actividades.

Mosén Navarri, desde Urgell, també explica que hay puntos de vista distintos: “Los que creen que debe cambiar todo, y los que creen que la meta es alta, pero que el mensaje es este. La gente también ve que una familia unida es una alegría”.

BISBAT DE LLEIDA

Jové dice que es “cierto que la mayoría de las parejas que quieren casarse ya viven juntas. Pero es una constatación y, en lugar de lamentarse, la Iglesia intenta trabajar con estos padres”. Y remarca que “entre la gente no hay una actitud inquisitorial”. En esta línea destaca una respuesta que creen muy significativa: que aún no ha llegado lo que pedía el Vaticano II: “No es Iglesia y mundo, sino Iglesia en el mundo”.

Así, en el momento en que se cierra la recepción del cuestionario,

Desde Lleida, mosén Jové remarca los “signos de esperanza” que recogen las respuestas, ya que el cuestionario también pregunta por las experiencias positivas en la pastoral familiar. “Las respuestas no solo se centran en si la familia va a la deriva. Hay muchas familias que viven la fe, y la viven en familia. También genera esperanza ver como se está trabajando la preparación al matrimonio, o la formación que reciben los padres con motivo del bautismo o de la primera comunión”.

BISBAT D'URGELL

JOSEP M. SUÑER i M. ÀNGELS PUIGDEVALL

“DEL QUE PARLEM ÉS DE MADURESA I DE JESUCRIST COM A MODEL PER A LA VIDA DE PARELLA”

Quan fa deu anys **Josep M. Suñer i M. Àngels Puigdevall** van ser nomenats delegats de Pastoral Familiar de Girona, només a Lleida hi havia un matrimoni amb aquesta responsabilitat. Ara la majoria de delegacions diocesanes de Catalunya segueixen aquest model. Són aquests matrimonis implicats en les delegacions els qui millor poden parlar de la realitat de la pastoral familiar des de la vessant més pràctica. **Quina és la primera impressió quan veieu el qüestionari del Sínode?** **Josep M. Suñer (JMS):** Molt positiva, perquè ens convida a sentir-nos Església. I que el Papa està interessat a saber què passa. És bo que es parli de les parelles del mateix sexe, dels divor-

ciats, de l'accés als sacraments... Poden faltar preguntes, pot semblar precipitat el procés, però el fet de preguntar és molt positiu.

M. Àngels Puigdevall (MAP): És un alliberament. Per exemple, ja era hora que es parlés de temes com la regulació de la natalitat, que la gent en general ja ha superat. **També hi ha molts catòlics que veuen bé el plantejament actual.**

MAP: És que no estem en contra dels mètodes d'anticoncepció naturals. I ara es promouen més perquè són saludables i econòmics. Però que canviï el que diu l'Església no afectarà el que fa la gent. El que és positiu és que s'hagi obert aquest tema i que cadascú es plantegi la seva respon-

sabilitat. Un tema més candent és de l'accés als sacraments dels divorciats. La gent el pateix. I cal donar una resposta. Però crec que la gran problemàtica són els creients i no practicants. Si els presents el model de Jesucrist, l'acullen molt bé. Quan els dius que ets d'Església, ja t'encasellen en una manera de ser i en un únic model de família.

JMS: Això ho veus molt clar amb les parelles que acollim per preparar el matrimoni. Són creients, creuen en Jesucrist, però no se senten Església, perquè l'Església només la veuen com un conjunt de normes o dogmes.

S'ha exagerat el que pot arribar a canviar?

JMS: Tenim l'esperança que hi hagi canvis. Tam-

bé veig que la manera de fer del papa Francesc fa que s'actui amb menys por. Crec que aquest és el moment.

MAP: El sol fet d'obrir el diàleg fa que la gent que té problemes amb aquests plantejaments eclesials ja no es tanqui. I això és més important que el resultat. Per les parelles, són coses que tenen superades, però

que són un tabú dins de l'Església.

Quina és la tasca d'una delegació de pastoral familiar?

JMS: És un servei que ofereix la diòcesi, que es concreta en l'atenció a les famílies i en les sessions de preparació al matrimoni. A Girona ens n'encarreguem un equip de vuit matrimonis. Orientats per les

se puede decir que lo que tenía que salir, ha salido. El principal problema que se han encontrado la mayoría de colectivos que querían contestar ha sido el del tiempo. Las fechas próximas a las celebraciones navideñas no lo han facilitado. Ni el hecho que las diócesis hayan adelantado la fecha de entrega a principios de enero para enviar a final de mes las respuestas a la Conferencia Episcopal Española.

Otro tema que queda abierto es cómo resumir las aportaciones y qué material se podrá recoger ante las

opiniones dispares que incluyen las encuestas. En definitiva, quien envía las respuestas de cada diócesis es el obispo. Y hay grupos que, sospechando del resumen de los resúmenes, han decidido mandar directamente los cuestionarios a la Secretaría del Sínodo. Lo ha facilitado la difusión del texto íntegro por internet, aun-

que la capacidad de la Secretaría del Sínodo para asumir estas respuestas es incierta.

También algunos sacerdotes han podido oír el comentario a bote pronto de algunos fieles: "¿Y por qué preguntan esto? ¿Es que no saben en Roma lo que pasa en las familias?". Si es así, ahora lo sabrán mejor.

delegats episcopals de Pastoral Familiar de Girona

el seguiment d'alguns casos puntuals. Volem obrir a tothom serveis com l'atenció a parelles amb problemes de convivència, l'acompanyament a persones separades o divorciades, o l'assessorament a famílies amb adolescents i joves problemàtics.

Com es treballa la preparació al matrimoni?

MAP: Cada parròquia o cada arxiprestat tenen un equip d'acollida. El que intentem com a delegació és potenciar aquests equips i donar-los suport.

JMS: I de les reunions amb aquests equips va sortir la necessitat que aquests grups tinguessin algunes línies semblants. Així, durant dos anys, s'han fet reunions amb els equips per editar un llibret que publicarem ara i que serà la guia de les acollides prematrimonials a la diòcesi.

I què els expliqueu?

MAP: La dinàmica és de diàleg. I parlem de ma-

duresa i de Jesucrist com a model per a la vida de parella. Maduresa i fe. Perquè estem convençuts que no pots ser un creient feliç si no tens una maduresa en tots els aspectes. En una societat molt neuròtica, has d'ajudar a madurar.

Són gent que només apareix a l'església per a la celebració del matrimoni?

MAP: En el 90% dels casos o més, és així. Però la diferència que hem notat els darrers anys, quan ha anat baixant el nombre de casaments, és que els que es casen per l'Església s'ho han plantejat abans molt bé. Ara han de justificar en el seu entorn que ells es volen casar per l'Església, i abans era al revés. Vénen convençuts. Són creients; no practicants, però creuen.

Quin és l'objectiu final de tot això?

MAP: El creixement personal, que inclou l'espiritual, l'emocional...

i el creixement en la fe. Les dues coses van alhora. La fe i la convivència són una maduració contínua i requereixen una maduració en tots els àmbits, que porti a una compenetració total i una estimació vers l'altre sense necessitat de res més.

JMS: I transmetre que hi ha un model vàlid que és Jesucrist, que és un model alliberador. Que tenir un model per seguir i que aquest model ens dona felicitat.

En què us ha ajudat més com a parella ser delegats de família?

MAP: A madurar en la fe. **JMS:** Sobretot en la preparació de les acollides. Sempre donem les gràcies a les parelles que acollim perquè en rebem molt. I és una manera d'estar al dia del que passa al món. El treball en equip també ha estat molt important. Potser s'avança més a poc a poc, però tothom se sent més seu el que fem.

prioritats pastorals que cada curs té la diòcesi, es preparen activitats dirigides a les famílies, principalment de formació. Fa dos anys vam recuperar la Jornada de la Família, una trobada anual que, com gran part de la nostra feina, fem conjuntament amb les delegacions de Joves, de Catequesi, d'Ensenyament i de Vocacions.

MAP: També hem anat creixent per donar una atenció personalitzada en situacions de conflicte familiar. Per això ara posarem en marxa un Centre d'Orientació Familiar, el COF, com el que ja tenen altres diòcesis.

JMS: Hem anat construint un equip de voluntaris i ampliarem les tasques que ja fèiem, com els cursos de formació o

“El gir copernicà és que s’ha acabat excloure i condemnar”

J. LL.

A Catalunya, bona part dels cursos, llibres, xerrades i materials de pastoral matrimonial i de temes vinculats a la sexualitat en els darrers anys han passat per les seves mans. **Gaspar Mora** ha estat professor de Moral Fonamental a la Facultat de Teologia de Catalunya i una de les ànimes dels CPM, el moviment de Cursos de Preparació al Matrimoni.

Després de tants anys reflexionant i acompanyant famílies, com rep el qüestionari del Sínodo?

La primera sorpresa és que, pocs mesos després de ser escollit, **Francesc** decideixi fer un sínodo sobre aquest tema. Si un papa nou que ve de Llatinoamèrica i que porta aires de novetat inventa un sínodo extraordinari sobre la família, pot ser dues coses: per parlar-ne i perquè té ganes de canviar alguna cosa, o perquè tot segueixi igual, cosa que seria una decepció enorme. Ja hi ha una pila de documents sobre la família i, en canvi, el qüestionari pregunta què fa la gent i què pensa. Aquesta és la sorpresa.

Quin són els temes més complicats?

Els temes dels quals més teòlegs es van haver de “confessar” per problemes doctrinals durant el pontificat de **Joan Pau II** van ser l’anticoncepció, la sexualitat, el divorci, l’avortament... L’avortament és en tot un altre tema. Però dels altres, **Benet XVI** no en va dir pràcticament ni una paraula en set anys. Només va deixar passar el temps. I ara surt el qüestionari i es veu com el papa Francesc té ganes de tornar a posar sobre la taula un tema en el qual la gent ja ha decidit pel seu compte què vol fer.

I què es pot fer o dir de nou?

A mi em sembla que la clau rau a distingir entre la doctrina i la praxi. En qualsevol altre tema, una cosa és la doctrina de l’Església i una altra la pràctica pastoral. L’Església diu que no es pot ser injust, que s’ha de ser auster, que no s’ha d’oblidar els qui pateixen, que cal estar amb els pobres... tot el que vulguis. Però no li passa factura a cap cristià que no compleixi amb aquestes normes de l’Església. Què fa l’Església quan els cristians no complim? El de sempre: recorda la doctrina, ens convida a reflexionar, a revisar, i a penedir-nos, a canviar de vida i a tornar a començar. Això vol dir que l’Església ha canviat de teoria? No. Però una cosa és la teoria i una altra és la praxi pastoral amb la gent que no la compleix, i fer que no se sentin expulsats.

Es posa sobre la taula un tema en el qual la gent ja ha decidit pel seu compte què vol fer

En temes vinculats a la família i la vida no es fa aquesta distinció?

En aquests temes, la *Familiaris Consortio* de Joan Pau II, de 1981, ja va obrir un camí. S’ha destacat poc, però quan parla dels divorciats tornats a casar, els accepta de manera definitiva en la comunitat cristiana. És cert que posa la condició de no combregar. Però el gir copernicà és que s’ha acabat excloure i condemnar els qui s’han tornat a casar. No diu que hagin de tornar al primer matrimoni, que és el que sempre havia dit l’Església. Dóna per suposat que hi haurà casos que no poden tornar-hi. Llegiu el número 84, on demana als agents pastorals que els divorciats “no se sentin separats de l’Església”. Joan Pau II diu que l’Església no ha canviat de teoria, però proposa una vida cristiana als qui no han pogut mantenir el primer matrimoni i accepta que es visqui en aquesta situació. Cal recordar que abans als divorciats no els deixaven ni entrar a l’Església. Aquest és el canvi pastoral. En canvi, en la *Humanae Vitae* no es permet aquest doble nivell.

I el Sínodo què pot canviar?

Jo no sé què farà aquest Papa. No crec que canviï res de la doctrina. Però pot ser un sínodo molt pastoral, que no és un sínodo de segona categoria. És l’Església oberta a tots, que acompanya en les diverses situacions de la vida, i que no condemna més...

Crec que en el tema de l’anticoncepció sí que caldria revisar la teoria. I sobre el divorci no es pot canviar la indissolubilitat del matrimoni, però es pot obrir a la teologia de l’Església oriental, que accepta una segona unió. Fins i tot en el Con-

Gaspar Mora,

teòleg

cili de Trento queda oberta aquesta possibilitat.

Per què la sexualitat és un tema tan conflictiu?

La sexualitat és el tema de conflicte de l'Església amb el món d'avui. Gairebé l'únic. Molts estem cansats que sempre ens preguntin pel mateix. I el Papa ho sap. En les relacions internacionals, la pau, la justícia, els drets humans, l'educació... ningú no es riu del que diu l'Església.

D'una banda, tenim que l'Església diu que la sexualitat s'ha d'entendre sempre dins de l'àmbit de l'amor. Però ha de ser un amor generós, obert a la vida, i en l'àmbit de l'amor conjugal. I aquí hi ha el problema, que en el món d'avui la sexualitat és una cosa per jugar, una dimensió lúdica, de plaer. A Occident tothom juga amb la sexualitat. I la noia més bonica és la que surt a tot arreu.

I s'ha d'acceptar aquesta visió de la sexualitat?

Algú de l'Església ha parlat repetidament de la immoralitat del culte a la gastronomia mentre la gent es mor de gana? No. I per què ens fixem tant en la sexualitat? Això és el que ha de canviar. No sé si l'Església hauria

En qualsevol altre tema, una cosa és la doctrina de l'Església i una altra la pràctica pastoral

d'acceptar aquesta dimensió ociosa de la sexualitat. Ja va fer un canvi en el Vaticà II, deixant de banda les sospites i acceptant que la sexualitat també és un lloc central de l'amor, que expressa i alimenta l'amor conjugal. Però els casats s'enfilen per les parets quan els expliquen que no es poden utilitzar mitjans artificials per a la regulació de la natalitat perquè tanquen la relació sexual a la vida i perquè no és una entrega total a l'altre.

Cal adaptar-se al vent que bufa?

Més que adaptar-se al vent que bufa, cal acollir la gent real. La societat occidental és així. Es considera normal viure la sexualitat d'aquesta manera, i en l'atenció pastoral cal entendre que la gent pensa així.

Això vol dir que hem de frivoltzar la sexualitat? No ho crec. Però també hem de ser austers i solidaris, i no ho exagerem perquè al final trauríem tothom de l'Església.

Es tractaria de fer més propostes que condemnes?

És que s'ha creat un estereotip sobre la condemna. I fa patir. Els "no" de l'Església no es reben com a proposta, sinó com a condemna. Això vol dir que ha de deixar de dir no a l'avortament? No. Però cal saber que quan ho diguis tothom se sentirà condemnat. Passa amb els divorciats, amb els homosexuals, amb l'avortament... I en canvi, per què no se senten condemnats per l'Església els estafadors, els corruptes o els traficants d'armes que van a missa cada diumenge? També hem de ser l'Església dels pobres i no ho som. Són temes en els quals la gent sap què està i què no està bé, però no se sent condemnada. En canvi, en la sexualitat l'Església té molt mala premsa, i una mala història.

En tot cas, la línia del Papa és la correcta: qui sóc jo per condemnar. És la manera que la gent d'ara accepti uns principis diferents.

J. LL.

L'Església ha d'ajudar, oi? Doncs ajudem les persones". Aquest és el motiu que fa uns anys va portar a la creació del SADO, el Servei d'Acollida i Orientació Familiar de la Delegació de Pastoral Familiar de l'Arquebisbat de Barcelona. Ho explica la seva responsable, la psicòloga **Teresa Raventós**: "Es va veure que hi ha molts matrimonis que ho passen malament, que pateixen, que ajudar una parella és una cosa llarga que demana temps i que moltes vegades no tenen una economia que els permeti accedir a un servei especialitzat". Ajudar més que donar quatre consells.

El SADO s'adreça a parelles que estan passant dificultats en la relació. Un equip de voluntaris –psicòlegs o persones formades en el tracte amb parelles– els ofereixen una reunió setmanal per veure per què s'estan relacionant d'una manera que no els és satisfactòria i ajudar-los a buscar solucions. Un procés que pot durar des d'uns mesos fins a dos o tres anys.

"La idea és que la que està malalta és la relació entre aquestes dues persones", explica Raventós, "i si aconseguixen relacionar-se d'una altra manera, la parella pot tirar endavant". Creu que és cert que de l'amor a l'odi només hi ha un pas: "Quan una parella es relaciona només des del que els separa, allò és odi pur. S'obliden de tot el que els unia i es fan molt de mal".

Per encaminar aquest procés i refer la relació, és necessari que els dos membres de la parella s'hi impliquin. "Són parelles que pateixen, que voldrien arreglar-ho, però que no saben com fer-ho. Es tracta de veure a què dóna valor l'un i l'altre, i si les diferències es poden viure com una cosa que els complementa o com una cosa que els separa i es fa insuportable".

El SADO vol ajudar a refer la relació, però sempre deixen en mans de la parella la decisió final. Que vegin què obtenen separant-se i què hi guanyen estant junts. Si finalment la parella es

trenca, s'intenta derivar-los a un mediador perquè es facin el menor mal possible, sobretot si hi ha fills. "Els fills pateixen sempre. Però, sobretot si són petits, un fill el que vol sentir és que la seva mare és bona i que el seu pare és bo. L'important és que el fill vegi que tots dos l'estimen. I pot entendre que els pares han deixat d'estimar-se. Però si un comença a desacreditar l'altre, és quan els fills es fan un tip de patir", explica Raventós.

Per ajudar també en aquestes situacions, ofereixen continuar amb algunes sessions a les parelles que han decidit separar-se. I ara estan començant a ampliar el servei a persones individuals amb problemes en

Teresa Raventós

El Servei d'Acollida i Orientació Familiar, ajudar més que predicar

l'àmbit familiar. Quan s'escau, també faciliten orientació legal.

I quan pot ser un èxit el procés per refer una relació de parella? "Primer, cal que hi hagi una estabilitat emocional en els dos. Si no, és impossible. Però potser el més important és que hi hagi la capacitat de posar-se en el lloc de l'altre. Si no, no pots comunicar-te, que és l'única manera de comprendre's per molt diferents que siguin l'un de l'altre".

El servei s'ofereix a l'edifici del Seminari de Barcelona, dins de la Delegació de Pastoral Familiar. Però alguns hi arriben sense saber que és un centre catòlic. Pels responsables del SADO això no és un problema. "Atenem qualsevol persona que vulgui resoldre un tema de parella i, sobretot, els qui no tenen capacitat econòmica per accedir a un altre lloc. I si volen parlar de religió, en parlem. Nosaltres estem preparats per afrontar aquest tema", afirmen. L'objectiu no és predicar, és ajudar la parella.